

služeb již dne 30. dubna 1930, kdy žalobce — jak sám přiznává — neměl ještě nároku na placenou dovolenou pro rok 1930, a k tomuto propuštění byla podle předcházejících vývodů oprávněna.

Čís. 12477.

I pro dodatné původní rozvrhové řízení doplňující rozvrhové řízení týkající se vadia obmeškalého vydražitele, jest rozhodná jen původní včasná přihláška.

(Rozh. ze dne 30. března 1933, R II 74/33.)

E x e k u č n í s o u d rozvrhuje nejvyšší podání za vydraženou nemovitost nepřihlížel k pohledávce knihovni věřitelky, přihlášené teprve k dodatečnému rozvrhovému roku. **D ů v o d y:** Nový rozvrhový rok bylo stanoviti k rozdělení vadia složeného obmeškalým vydražitelem. Odporovalo by § 210 ex. ř., kdyby se přihlíželo při tomto novém rozvrhovém roku k pohledávkám, jež byly teprve dodatečně přihlášeny (sr. Neumann-Lichtblau: Komentář k ex. ř. I. svazek str. 665). Podle § 211, poslední odstavec, ex. ř. nelze po skončení rozvrhového roku doplňovati přihlášku. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil, ježto odpovídá zákonu i právní vědě a poukázal k důvodům prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor dovolací rekurentky, že k jejím nárokům přihlášeným teprve k dodatnému, původní rozvrhové řízení doplňujícímu rozvrhovému řízení, týkajícímu se vadia obmeškalého vydražitele (§§ 155, 215 ex. ř.), bylo přihlížeti, vyvrátily případně nižší soudy poukazem na ustanovení §§ 210, 211 poslední odstavec ex. ř. a stačí dovolací rekurentku odkázati na důvody usnesení nižších soudů. Nepochybily tudíž nižší soudy, když k novým, pokud se týče dalším nárokům dovolací rekurentky při rozvrhu propadlého vadia nepřihlížely a je z něho nepřikázaly.

Čís. 12478.

Zásada druhého odstavce § 496 c. ř. s., podle níž se nelze v novém řízení zabývat novými obranami, které dříve nebyly uplatněny, neplatí absolutně a nevztahuje se zejména na obrany, pro něž skutkové předpoklady vznikly teprve po zrušovacím usnesení odvolacího soudu a jež v předcházejícím řízení v první stoličce nebyly ještě ani skutkové opodstatněny.

Bylo-li řízení ponecháno více než dva roky v klidu, nebylo ve sporu řádně pokračováno (§ 1497 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 30. března 1933, Rv II 656/31.)

Žalobou, zadanou na soudě dne 27. listopadu 1921, domáhala se žalující firma na žalované zasílatelské firmě náhrady škody, ježto žalovaná neprovedla obstarání zásilky s náležitou péčí. Usnesením odvolacího soudu ze dne 15. února 1927 byl rozsudek prvního soudu zrušen podle § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. Dne 13. června 1927 ponechaly strany řízení v klidu a teprve dne 26. října 1929 navrhla žalobkyně, by bylo pokračováno ve sporu. Ve znovu zahájeném řízení vznesla žalovaná námitku promlčení, jíž procesní soud první stolice vyhověl a žalobu zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Předmětem žaloby podle žalobního tvrzení je nárok žalobkyně na náhradu škody způsobené jí žalovanou tím, že jako zasílatelka převzavši svým jménem obstarání zásilky cisterny petroleje drahou na její účet, neprovedla je s péčí řádného obchodníka, čímž nastalo opožděné dodání zboží. Jde tedy o nárok na náhradu škody po rozumu čl. 380 obch. zák., jenž se promlčuje podle prvního odstavce čl. 386 obch. zák. po jednom roce. Nižšími soudy bylo zjištěno, že žalovaná sice obstarala zásilku cisterny drahou, ale že tak učinila s porušením péče řádného obchodníka, zejména zjistily celou řadu okolností, z nichž usoudily na její zavinění. Podle rozsudkových zjištění byla dovolatelce známa výše škody i škůdce nejpozději dne 27. ledna 1921, žaloba byla podána na soud až 27. listopadu 1921. Z procesních spisů vychází najevo, že strany dne 13. června 1927 ponechaly spor v klidu, a že dovolatelka teprve návrhem ze dne 26. října 1929 žádala za pokračování ve sporu. V tomto obnoveném sporu namítla žalovaná promlčení nároku z důvodu projití promlčecí lhůty podle čl. 386 obch. zák. i podle § 1489 obč. zák. V té příčině jde o tři otázky, na jejichž vyřešení závisí vyřízení této námítky, a to a) zda mohla žalovaná obranu promlčení vznést v obnoveném sporu, před nímž předcházelo zrušení rozsudku prvního soudu z důvodu § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. odvolacím soudem, b) zda námitka promlčení je opodstatněna, c) zda a pokud dovolatelka řádně pokračovala ve sporu, když ponechala řízení po drahou dobu v klidu. K otázce první zaujaly nižší soudy kladné stanovisko a s vývody odvolacího soudu v tom směru souhlasí odvolací soud. Podle druhého odstavce § 496 c. ř. s. musí se sice procesní soud obmezit v případě § 496 čís. 2 c. ř. s. na doplnění těch částí řízení a rozsudku prvního soudu, které jsou vadou stíženy, takže jinaké doplnění je nepřípustné, neplatí tu předpisy § 179 c. ř. s., pokud se týče § 235 c. ř. s., a nelze se také v tomto novém řízení zabývat novými obranami, které dříve nebyly uplatněny. Avšak zásada v druhém odstavci § 496 c. ř. s. vyslovená nemůže platit absolutně a zejména se nevztahuje na takové obrany, pro něž skutkové předpoklady vznikly teprve po zrušovacím usnesení odvolacího soudu a jež v předcházejícím řízení v první stolici nebyly ještě ani skutkově opodstatněny. Správně poukázal odvolací soud na to, že by to nebylo procesně hospodárné, aby se taková nově se vy-

skytnuvší obrana vylučovala z důvodu druhého odstavce § 496 c. ř. s., a aby se tak strana vydávala novému sporu o obnovu podle § 530 č. 7 c. ř. s. Pokud jde o otázku, zda dovolatelka řádně pokračovala ve sporu ve smyslu § 1497 obč. z., je přisvědčiti názoru nižších soudů, že tomu tak nebylo, a je za to míti, že žalobkyně nedbala o náležitý postup ve sporu. K ujednání smíru zajisté by byla postačila lhůta tří měsíců, po kterou by byl spor ponechán býval v klidu, obzvláště, když strany podle jednacího protokolu ze dne 28. dubna 1927 již prohlásily, že jednájí o mimosoudní vyrovnání, a byla jim pro případ, že by nedošlo k narovnání, k návrhu soudem udělena lhůta jednoho měsíce do 1. června 1927 k písemným návrhům o nových tvrzeních, a lhůta byla pak prodloužena do 30. června 1927. Podle zjištění prvního soudu, jež v odvolacím řízení nedoznalo změny, a jež dovolatelka nenapadá, bylo mezi stranami jednáno o smírné vyřízení věci jen asi měsíc (v září a říjnu 1928). Jestliže tedy dovolatelka nechala řízení v klidu po dva roky, čtyři měsíce a třináct dnů (od 13. června 1927 do 26. října 1929), nelze to právem zvatí řádným pokračováním ve sporu ve smyslu § 1497 obč. zák.; nečinnost její měla v zápětí, že přerušeni promlčení podáním žaloby se stalo bezúčinným a ješt k věci hleděti tak, jako kdyby žaloba nebyla bývala vůbec podána. Tomu-li tak, uplynula od 27. ledna 1921, kdy dovolatelce škoda i škůdce byli známi, do podání návrhu na pokračování ve sporu ze dne 26. října 1929, který by po případě mohl míti význam nové žaloby, i tříletá promlčecí lhůta podle § 1489 obč. zák., a promlčení nastalo (rozh. čís. 4180, 7102, 9046, 9396 sb. n. s.).

Čís. 12479.

Úmluva, podle níž se žena pro případ, že uzavře manželství s mužem, jehož manželství tehdy ješt nebylo rozloučeno, vzdala pense ve prospěch tehdejší mužovy manželky, aby umožnila rozluku — přiči se dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 30. března 1933, Rv II 759/31.)

Žalobkyně Rozálie K-ová uzavřela se svým bývalým manželem Antonínem K-em, ředitelem měšťanské školy, pro případ zamýšlené rozluky manželství notářský spis ze dne 10. května 1922, podle něhož se Antonín K. zavázal, že neuzavře po rozluce nový sňatek, leda že se jeho budoucí druhá manželka výslovně a závazně vzdá pro případ úmrtí Antonína K-a a v případě, že by sama svůj učitelský plat nebo pensi nepobírala, nároku na polovici pensijních požitků po Antonínu K-ovi ve prospěch žalobkyně, dále, že se vzdá budoucí manželka Antonína K-a nároku na celou pensi ve prospěch žalobkyně pro případ, že by Antonín K. zemřel před červnem 1925, a i v tom případě, že by sama pobírala učitelský plat nebo svou pensi. Manželství žalobkyně s Antonínem K-em bylo pak rozloučeno, a druhá jeho manželka Karla K-ová